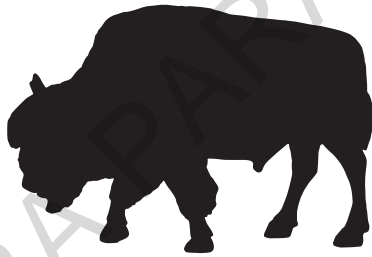

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

VI

PROMISIUNEA

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Seria **MICA VRĂJITOARE**

Volumul 1: *Proba focului*

Volumul 2: *Sângele Viridianeii*

Volumul 3: *Răzbunarea Chimerei*

Volumul 4: *Magia sângelui*

Volumul 5: *Labirintul trecutului*

Volumul 6: *Promisiunea*

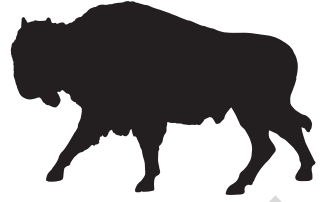
EDITURA PARALELA 45

Cuprins

1. Ogarul zburător	7
2. Gaz de sânge.....	16
3. Cea mai apropiată vrăjitoare de pădure.....	26
4. Cea mai scurtă cărare sălbatică.....	43
5. Numărătoarea inversă	55
6. Bătălia gândacilor	69
7. Sunete de harpă	82
8. Carmelia	92
9. Sângele taurului	101
10. Până nu e prea târziu	109
11. Prada pumei	119
12. Scutul-curcubeu	135
13. Un strop de liniște.....	151
14. Un trădător din interior.....	163
15. Mătrăgună.....	176
16. <i>Printre rânduri</i>	194

17. Cuvânt de cod „Inimă-de-fier“	206
18. <i>Cei ce nu-și amintesc</i>	218
19. Cercul de foc	225
20. Valea Pulberii	242
21. Ultimul pod	254
22. Promisiunea vrăjitoarei de pădure	264

EDITURA PARALELA 45

CAPITOLUL 1

Ogarul zburător

Stăteam întinsă pe spate, în nisip, aruncând priviri piezișe pe cerul albastru noros. Era dimineață, papagalii cârâiau prin copaci, mai zgomotos decât o curte de școală înainte de a suna clopoțelul. Știam prea bine că trebuie să mă ridic, mai bine zis, că trebuie să mă ridic în curând, dar, în acel moment, mă cufundasem într-o plăcută senzație de relaxare. Ce bine era să-mi odihnesc brațele și picioarele care încă mă dureau de la cățarat, sărit, alergat, târât și luptat și să nu mă gândesc la absolut nimic altceva decât la nisip, soare și cerul albastru.

Atunci am zărit-o. O pasăre uriașă cu aripi impresionante. Se învârtea încet, purtată de curent, un pic mai jos la fiecare cerc, și, în comparație cu anvergura

enormă a aripilor sale, papagalii păreau niște pui de vrabie mici și colorați.

Să fie un vultur? Habar n-aveam ce fel de păsări își fac de obicei apariția pe insula Kahlei.

Nu, totuși nu era un vultur obișnuit. Avea gâtul prea lung. Orbită de soare, mi-am mijit puțin ochii ca să pot vedea mai bine pasărea. Încet, s-a lăsat câțiva metri mai jos și a ajuns atât de aproape, încât am început să mă neliniștesc. Era atât de mare... și, chiar dacă păsările de pradă rareori atacă oamenii, aceasta...

Unul dintre puii de corb a scos un țipăt speriat; nu mi-am dat seama dacă era Erya, prietena sălbatică a lui Arkus, sau celălalt, micul corb, dar Arkus le-a murmurat amândurora ceva liniștitor.

Tocmai voiam să mă ridic, când pasărea uriașă s-a năpustit în jos. A aterizat pe nisip chiar în fața mea și a făcut câțiva pași stângaci spre mine. Pielea din jurul ochilor ei era ciudat de încrețită și de roz, și, făcând abstracție de ciocul galben și puternic, amintea puțin de un bătrân prost dispus. Ochii ei răutăcioși aruncau

străluciri roșu-închis, și tot capul, mai ales în jurul ciocului, avea sânge uscat lipit în pene.

— **Pleacă de aici!** am strigat involuntar și mi-am ridicat mâinile pentru a-mi proteja fața, dar în același moment am simțit o durere ascuțită în antebraț. M-a învăluit mirosul dulce, putred al păsării, apoi am primit un ghiont puternic în timp ce aceasta a bătut din aripi de câteva ori, și-a luat zborul și a dispărut, cât de repede a putut, deasupra mării.

— Au!

O gaură se căscase în pielea mea, chiar sub cot. O gaură adâncă, în care puteai să bagi un deget dacă voiai. Nu voiam. Stăteam, pur și simplu, și mă uitam prosteste la rană. Apoi a început să pulseze. Sângele a țâșnit și a început să-mi curgă pe braț.

— O, nu! s-a văicărit Nimeni, speriată. Ce s-a întâmplat?

Kahla s-a ridicat în picioare.

— A fost un grifon, a spus ea, un vultur grifon, cred.

Puah. Deja mi se părea groaznic să fii ciugulită de o pasăre pe care o credeam vultur, dar de un prădător...

care se hrănește cu hoituri și care își folosește ciocul pentru a scormoni prin măruntaiele pe jumătate putrezite... pfuaaah.

— M-a... mușcat, am spus.

Oscar s-a uitat la sânge – mult prea relaxat, m-am gândit.

— Clar, gaura e adâncă, a spus el. Ți se văd tendoanele...

Între timp, durerea a sporit.

— Kahla, am rugat-o. Ai putea...

Mă cam luau ametelele. Un grifon. Dezgustător!

Kahla mi-a luat încheietura mâinii și a început să cânte. Mi-am imaginat că poate vedea cum fluxul de sânge încetinește și, în cele din urmă, se usucă. Rana s-a închis un pic, deși nu complet. Dar probabil că ar fi fost prea mult să ceri asta chiar și de la o vrăjitoare de pădure iscusită, precum Kahla.

— Spală-te, a spus ea, arătând spre valurile care clipeceau ușor la mal.

— În apa mării? Păi, arde ca...

— Apa sărată are un efect antiinflamator, m-a întrerupt ea. Fă ce-ți spun!

Am înaintat câțiva metri în mare și mi-am vârât cu ezitare brațul în apă. Mă ardea ca focul și chiar a trebuit să mă concentrez intens asupra tuturor bacteriilor împuțite ale prădătorului, pe care apa sărată le spăla.

— Credeam că vulturii nu atacă oamenii vii, a spus Oscar. Oare a crezut că ești moartă? La urma urmei, stăteai complet nemișcată...

— Dar mă ridicasem! Așa că nu prea putea să mă confunde cu un hoit!

— Grifonilor nu le place să zboare deasupra apei, a spus Kahla gânditoare. Dar totuși, a zburat direct spre mare când a decolat. În plus... ei viețuiesc de obicei în munți. E ceva dubios aici...

— Crezi că a fost un animal sclav?

Sau, mai exact, o pasăre sclavă. O creatură căreia îi fusese răpit liberul arbitru. La fel ca șerpii pe care îi supusese mama Kahlei. Până când, în cele din urmă, aceștia s-au ridicat împotriva Lamiei și au ucis-o.

— Poate.

Dar cine ar face așa ceva? Acum, că Lamia era moartă, mă puteam gândi la o singură vrăjitoare care ar fi putut avea o asemenea idee.

— Domnița Sângelui?

— De unde să știu? a bombănit Kahla, iritată. Habar n-am ce pun la cale vrăjitoarele malefice din lumea asta. Doar pentru că mama... doar pentru că mama...

S-a poticnit. Îi puteam vedea umerii tremurând și știam că se luptă cu lacrimile.

— Nu am vrut să spun asta, am murmurat. Efectiv, tu ești... mult mai bună decât noi ceilalți. Sau cel puțin decât mine. Știi mult mai multe.

Și-a recăpătat controlul și mi-a oferit un zâmbet firav și trist.

— Mai doare? a întrebat ea.

Mă durea, dar apa sărată nu mai ardea la fel de tare și nu mă mai simțeam așa murdară.

— Nu mai e chiar atât de rău, am spus. Dar probabil că ar trebui să găsec ceva pe care să îl folosesc drept bandaj.

În tăcere, Kahla mi-a întins una dintre eșarfele de mătase care făceau parte din „costumul de prințesă“ pe care mama ei îl considerase adecvat.

— Vulturii grifoni au un simț al mirosului foarte ascuțit, a spus ea. Sunt capabili să distingă între hoiturile proaspete și cele descompuse și le pot mirosi pe o rază de kilometri întregi.

— Hei, știam asta! a spus Oscar deodată, radiind de entuziasm. În unele țări folosesc vulturii pentru a detecta scurgeri în conductele de gaz transcontinentale.

Mi se părea ciudat să aud un cuvânt de adult precum *transcontinental* ieșind din gura lui Oscar, dar uneori chiar știa cele mai ciudate lucruri.

— De unde știi asta? am întrebat. Și cum fac asta?

— Adaugă un gaz care miroase a cadavru și apoi așteaptă doar să vadă pe unde se învârt vulturii. Am văzut odată o emisiune despre animale cu slujbe neobișnuite. Știați că dihorii sunt folosiți pentru a trage cabluri prin țevi lungi, pe sub terenurile de fotbal, de exemplu?

— Nu, am spus absentă. Dar de ce-i atât de important? Adică, nu chestia cu dihorii, ci cu simțul mirosului la vulturi?

Mi se părea destul de surprinzător. În definitiv, când e vorba de miros, nu te gândești neapărat la păsări. La urma urmei, ele au cioc, și nu nas.

Kahla a scrutat marea. Vulturul dispăruse de mult, desigur, dar ea era încă în căutarea lui.

— Dacă ai avea nevoie de un ogar, a spus ea, unul care să poată cerceta o zonă imensă în cel mai scurt timp...

— De aceea se folosesc vulturi pentru chestia asta cu conducta transcontinentală, a spus Oscar, setat încă pe modul tocilar.

— Un vultur-ogar? am întrebat, simțind un fior de gheață care nu avea absolut nimic de-a face cu vremea. Erau cel puțin treizeci de grade în locul acela.

— O, nu, a spus Nimeni. Cineva ne caută. A aruncat o privire la brațul meu, unde se formase o pată însângerată pe eșarfa de mătase. Cineva căruia nu-i place de noi!

Arkus nu spusese încă nimic. Era adesea atât de tăcut, încât aproape că uitai că era acolo. Dar în momentul acela s-a ridicat.

— Trebuie să ducem corbii înapoi la Cazanul Corbilor, a spus el. Aici nu sunt în siguranță.

Mi-am pipăit brațul cu atenție, gândindu-mă că nici noi, ceilalți, nu eram în siguranță.

EDITURA PARALELA 45